

ORHAN PAMUK Das Museum der Unschuld

„Ist nicht eigentliches Ziel von Roman und Museum, unsere Erinnerungen so mächtig wie möglich zu erzählen und dadurch unser Glück in das Glück anderer zu verwandeln?“

ROMAN
HANSER

Orhan Pamuk, *Das Museum der Unschuld*
Carl Hanser Verlag, München (Nederlandse vertaling
verschijnt deze zomer bij De Arbeiderspers, Amsterdam)
576 blz.; € 24,90
ISBN 978 3 446 23061 3

Museum van de Onschuld

Wat heeft een onmogelijke en uiteindelijk tragische liefde tussen een Istanbule zakenman, Kemal Bamaci, en zijn achtermichtje Füsün, een verkoopster van nep-merktassen, met een museum te maken? Pas achterin het dikke boek neemt het museum van de onschuld uit de titel vaste vorm aan. Dit sentimentmuseum moet openen in de Istanbule wijk Çukurcuma, nu een buurt met antiekwinkeltjes. Ten tijde van het verhaal, rond 1975, was het nog een volkswijk waar Füsün en haar ouders woonden. Deze liefdesroman zou als catalogus van het museum moeten dienen is het idee van Kemal, de introverte hoofdfiguur. In zijn naam zette Orhan Pamuk het pseudo-autobiografische melodrama op papier. Onderliggend thema is de verwarrende West-Oostmoraal in de Turkse klassenmaatschappij. Istanbule bourgeoisie meisjes die in Parijs studeren en daar minnaars hebben, moeten, eenmaal terug in Turkije, weer hun kuisheid bewaren. Zo niet Kemal en Füsün. Notabene tijdens zijn verlovingsperiode met de chique, gestudeerde Sibel begint Kemal een 'amour fou' met Füsün, een schoonheidskoninginnetje met filmster-aspiraties. Als ze met haar

vader tijdelijk elders in Turkije woont zoekt de ontroostbare Kemal naar haar in de oude buurten van de stad, zoals Pamuk die ook in zijn echte autobiografische bundel *Istanbul, herinneringen en de stad* (2006) liefdevol beschrijft. Niet voor niets rijmt Füsün bijna op 'hüzün': weemoed. Uiteindelijk vindt Kemal haar terug. Ze blijkt gevlucht in een verstandshuwelijk met een dikke buurjongen en woont met hem en haar ouders op een nieuw adres. Daar kijkt Kemal jarenlang avond aan avond tv en slurpt raki met het gezin. Füsün raakt hij niet aan. Haar nabijheid volstaat vooralsnog. Dat kolonels een putsch uitvoeren is niet meer dan een lastige bijkomstigheid. Kemal steelt ondertussen de voorwerpen van zijn onmogelijke liefde uit het woonhuis: van oorringen en sigarettenpeukjes tot groenteraspjes en kitschhondjes met wiebelkopjes. Deze 'liefdesdevotionalia' wil hij in het tot museum verbouwde huis terugplaatsen, want: "Is eigenlijk het doel van een roman en een museum niet om onze herinneringen zo waarheidsgetrouw mogelijk te vertellen en daardoor ons geluk in het geluk van anderen te veranderen?" Bijgevolg haalt het verhaal sentimenteel uit zoals Bülent Ersoy's gesnik in de titelsong *Itirazım Var* van de gelijknamige Turkse B-film. Pamuk werkt overigens aan een echt Museum van de Onschuld, zoals het woonhuismuseum van Mario Praz in Rome.

Chris Reinewald